

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

În iubirea Crucii stă izbăvirea

Crucea este iubire; mai profund, e iubirea dumnezeiască față de noi. E o adâncă legătură între iubirea dumnezeiască și cruce. Aici, în extrema umilire și suferință a crucii s-a descoperit negrăita iubire și slavă a Fiului lui Dumnezeu devenit om. S-a descoperit acea iubire care iubește și pe cruce sau până la cruce și se roagă pentru iertarea, mântuirea și a celor ce-L răstignesc. Iubire care rămâne deci neschimbată, ca a Tatălui, care *"răsare soarele peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreπți și peste cei păcătoși"* (Matei 5, 45); care rămâne aceeași în orice condiție, chiar când e răstignită. Iubire care nu încetează nici chiar în moarte, pentru că *"iubirea e mai tare ca moartea"*. Este iubire a lui Dumnezeu, a unei conștiințe nelimitate, libere și care se dăruiește numai, care nu cere nimic pentru sine, pentru că nu are nevoie de nimic, așa cum numai Dumnezeu este și poate fi. Dar e și iubire umană descoperită prin om. Și de aceea aici, în acest "exemplar" divino-uman Hristos Iisus Domnul, a învins radical și definitiv egocentrismul, sursa păcatului, a răului. Aceasta o arată crucea.

Cunoșteau și cei vechi iubirea, așa cum o cunoaștem și mulți dintre noi. Era vorba însă de iubirea-dorință, eros; iubire care își caută o împlinire dincolo de sine, în altul, și poartă prin aceasta, în ea și ceva egoism, pentru sine; se gustă atunci pe sine. Păcatul nu e învins aici în rădăcina lui. Pentru aceea Iisus le spune ucenicilor: *"Așa să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu pe voi"* (Ioan 4, 12). Fiul este trimis de Tatăl să descopere această dumnezeiască iubire, care este dăruire de sine pentru împlinirea, pentru salvarea celui alt, care e numai slujire. *"Fiul omului, spune Iisus, n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți"* (Matei XX, 28). Aceasta e calitatea dumnezeiască, nouă, a iubirii Lui și pe care o descoperă crucea. Această slujire prin cruce a Domnului este mântuitoare. Sfântul Apostol Petru spune: *"El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn"* (I Petru II, 4). El, fără de păcat, poartă, suferă pentru păcate. Arhiepiscopul Legii vechi, când aducea jertfa pentru păcat și împacare, pune mâna pe capul victimei, pune păcatele asupra ei, pentru ispășire (Lev. 4, 4).

În acest înțeles biblic Arhiepiscopul Legii noi, Iisus Hristos, purta asupra Sa vinovăția noastră ca victima, jertfa, ispășire. Spune și Sfântul Pavel: *"Pe Cel ce n-a cunoscut păcat L-a făcut păcat pentru noi... ca noi să ne facem dreptatea lui Dumnezeu printr-Însul"* (II Cor. V, 21). *"Cu răniile Lui v-ați vindecat"*, adaugă Sfântul Petru. Cum te-ar putea mântui, purifica, sfinți cineva, fiind el însuși sub păcat? Cum te-ai putea vindeca infuzându-ți-se un sânge bolnav? *"Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?"*, se întreaba Apostolul, și tot el răspunde: *"Mulțumesc lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, Domnul nostru"* (Rom. VII, 24, 25).

Pr Constantin Galeriu

Evangelia duminicii

Luarea Crucii și urmarea lui Hristos
(Marcu VIII, 34-38; IX, 1)

34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul ?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său ?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

Pelerin la locuri și momente sfinte

*Vineri, 22 septembrie, Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe **Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi**. De aceea dorim să prezentăm în rândurile ce urmează referințe interesante privind istoricul și viața monahală de la acest sfânt locaș, precum și detalii privind viața Sfântului Mare Mucenic Teodosie.*

Mănăstirea Brazi este așezată la 1,5 km în marginea orașului Panciu, în Valea Brazi, înconjurată de dealuri și vii. Legenda mănăstirii Brazi așa cum a ajuns la noi, din negura veacurilor, se leagă de luptele dintre voievodul moldovean Vasile Lupu și ardeleanul Gheorghe Ștefan. Trei unguri din armata lui Gheorghe Ștefan au răpit-o pe fiica unui boier moldovean, în retragere spre Transilvania. Pe locul unde s-au purtat lupta prin care fiica boierului a fost eliberată au fost sădiți trei brazi, iar după un an tatăl acesteia a înălțat un schit pentru călugări.

Dincolo de legendă, istoria schitului a început când pe aceste locuri s-au stabilit și au început viața monahală, în două beciuri construite în piatră de râu, călugării frați Sava și Teofil. Între anii 1652 - 1654, aici s-a așezat în sihăstrie, Mitropolitul Teodosie al II-lea al Moldovei. Situat pe drumul care unea Muntenia de Moldova, schitul a fost prădat mereu de năvălitori, păgâni sau creștini. De altfel, Teodosie al II-lea și-a găsit sfârșitul cu ocazia unei asemenea năvăliri. O hoardă de tătari, aflată în drum spre Moldova l-au decapitat pe mitropolit și au ars schitul din temelii. Așezământul a fost rezidit în scurtă vreme durând până în 1807, iar din 1834, a fost reclădită o biserică din zid.

Din nefericire, devastatorul cutremur din 10 noiembrie 1940 a distrus mare parte din așezămintele din această zonă. Iar ceea ce nu a distrus cutremurul a distrus decretul 410/1959 prin care aceste așezăminte monahale au fost desființate pentru jumătate de veac. În locul monahilor au locuit până în vara lui 1990 zilierii aflați la muncă la viile IAS-urilor. Timp de 30 de ani activitatea monahală a fost întreruptă iar tot ceea ce a însemnat mănăstire a fost ras de pe fața pământului.

După 1990, viața monahală a fost reluată de la zero, la început doar cu patru viețuitori, iar în 2003 s-a sfințit Paraclisul „Sfântului Mucenic Teodosie“ care adăpostește moaștele Sfântului Teodosie descoperite de maica Iustina în timpul lucrărilor de restaurare, de la 20 martie 2000. Sub acest Paraclis s-a amenajat și unul din primele lăcașuri subterane, cunoscut sub numele de „Peștera“ care a adăpostit moaștele mucenicului, canonizat la 5 octombrie 2003.

În atmosfera duhovnicească a mănăstirii Brazi a trăit în ultimii ani scriitorul Ioan Slavici, înmormântat în august 1925 lângă zidul de incintă. Necrologul l-a ținut scriitorul Gala Galaction, care și el, la rândul său, a realizat în liniștea acestei mănăstiri traducerea Sfintei

Scripturi, împreună cu orientalistul Vasile Radu, originar dintr-un sat vecin cu schitul.

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în Ținutul Vrancei. Iubind din tinerețe viața călugărească, s-a lepădat de lume și a primit sfântul chip îngeresc al călugăriei în prima jumătate a veacului al XVII-lea. Cugetând ziua și noaptea la Legea lui Dumnezeu și deprinzând de la dascălii încercați din mănăstirile Țării de Jos învățăturile cele folositoare, a fost ales egumen al mănăstirii Bogdana, reconstruind acest sfânt locaș. Pentru vrednicia și pentru bunele sale obiceiuri, a fost hirotonit episcop de Rădăuți în anul 1670. Iar peste un an a fost ales să păstorească cu vrednicie Episcopia Romanului.

În anul 1674, preaînvățatul Mitropolit Dosoftei, silit de vitregia vremurilor, s-a retras în Polonia. Ierarhul Teodosie, deși nu voia, mai mult fiind silit, a luat conducerea Mitropoliei Moldovei în acele vremuri greu de îndurat, când turcii și tătarii intraseră ca lupii înfomețați în smerita lui turmă. De aceea, bunul arhieru nu a răbdat mult a vedea în toate zilele cum sunt nedreptățiți creștinii, ci, punându-și sufletul pentru aceștia, a mers la domnitor și i-a cerut să pună capăt asupririi poporului și să alunge dincolo de hotare pe păgâni. Mâniat, Dumitrașcu Vodă nu a voit să audă muștrările cele drepte ale mitropolitului, ci, fără judecată, l-a silit să-și părăsească scaunul, fiind pus sub pază în Mănăstirea " Sfântul Sava " din Iași.

Răbdând cu mult curaj cumplita prigonire, ierarhul mărturisitor al dreptății a stat închis acolo până la revenirea în țară a blândului Dosoftei Mitropolitul, care l-a scos pe fericitul Teodosie din surghiunul său. Acesta s-a retras în părțile Țării de Jos, locuind când la Focșani când în Mănăstirea Bogdana.

În anul 1688, pe când se afla la Focșani a fost răpit și dus în Țara Românească, unde a îndurat, vreme de 10 săptămâni, închisoare și chinuri. Scăpând însă cu viață și din această grea încercare, Ierarhul Teodosie a continuat să se ocupe de sfintele locașuri din Ținutul Vrancei, pregătind toate cele necesare pentru ridicarea a încă trei schituri.

În toamna anului 1694, tătarii au năvălit din nou în Moldova, jefuind pe creștini și distrugând bisericile. Cunoscându-și mai dinainte sfârșitul, fostul Mitropolit Teodosie s-a pregătit duhovnicește așa cum se cuvine a face orice creștin adevărat. Curând, la Mănăstirea Brazi, a venit o ceată de tătari, care l-au schingiuit pe bătrânul arhieru, cerându-i să le predea avutul și odoarele sfântului locaș. Acesta a refuzat, preferând mai degrabă să fie chinuit decât să dea în mâinile păgânilor puținele valori și sfintele vase. În cele din urmă, tătarii, după ce l-au chinuit îndelung, i-au tăiat capul. Noaptea, a fost îngropat în grabă de câțiva credincioși.

Sfântul Antipa de la Calapodești (1816-1882), pe care biserica noastră îl pomenește la 10 ianuarie, fiind novice la Mănăstirea Brazi, în anul 1842, a fost de față la descoperirea în chip minunat a moaștelor mitropolitului martir. El relatează următoarele: " Înainte ca arhimandritul Dimitrie să fie stareț al Mănăstirii Brazi din Moldova, el a trăit viața pustnicească aspră într-o

pădure mare, unde din întâmplare a găsit îngropat un vas mare plin cu bani de aur. În vas a găsit o însemnare, în care se spunea că acești bani sunt de la Mitropolitul Dositei (Teodosie) care i-a ascuns acolo, prevăzându-și sfârșitul său mucenicesc. În însemnare se mai spuneau și acestea: "cine va găsi acești bani este îndatorat să zidească din ei o mănăstire și trei schituri", iar "la terminarea de zidit a celui din urmă, al treilea schit, va afla și moaștele mele". Înștiințând pe mitropolitul de la Iași despre această minunată descoperire și primind de la el binecuvântare, arhimandritul Dimitrie a început cu râvnă să împlinească ultima dorință a fericitului mitropolit. A înălțat o mare biserică, iar după ce a terminat de construit cel de-al treilea schit, a rânduit ca aici să se sape și pentru dânsul un mormânt. Deoarece groapa pe care el poruncise să i se sape se dărâma mereu, a pus să se sape din nou, în prezența lui, și, săpându-se, s-a găsit sicriul cu moaștele fericitului mitropolit.

La 6 mai 1842, osemintele au fost prohodite de un sobor de slujitori și așezate în mormânt nou, zidit în partea de nord a paraclisului subteran.

Ierarhul-ctitor al Mănăstirii Brazi a fost cinstit de clerici, monahi și credincioși încă din timpul vieții, pentru virtuțile sale: dragostea de Dumnezeu și de semeni, blândețea, răbdarea, spiritul de dreptate. El s-a identificat cu durerile și nevoile credincioșilor din aceste ținuturi, participând activ la soluționarea conflictelor - cu precădere patrimoniale - ivite între ei, atât ca episcop de Roman cât și ca fost mitropolit.

Tot el a avut inițiativa reconstruirii Mănăstirii Bogdana, îndemnând la aceasta pe marele logofăt Solomon Bârlădeanu. După moartea acestuia, el a continuat lucrările în calitate de cel dintâi stareț al Bogdanei, și a chemat la sfințirea ei pe patriarhul Dositei al Ierusalimului, care îl aprecia în mod deosebit. Ca episcop de Roman, s-a îngrijit de bunul mers al unor mănăstiri din eparhia sa, precum: Soveja, Mera, Lepsa Buluc și Scânțea, așa cum o dovedesc documentele vremii. În mod deosebit, a purtat grijă de reconstruirea Mănăstirii Brazi, pentru care a obținut dreptul de proprietate asupra terenului înconjurător, iar apoi, ca fost mitropolit, a refăcut din temelii acest așezământ monahal. Tot el a luat inițiativa ridicării Schiturilor Musinoaiele și Troțușanu cumpărând, din vreme, terenuri în acest scop.

Sfântul Antipa îl numește „fericit” pe mitropolitul Teodosie și se închina cu evlavie sfintelor sale moaște, subliniind că descoperirea acestora s-a făcut „în chip minunat”. Cinstirea acordată de Sfântul Antipa de la Calapodești Ierarhului Martir Teodosie este o dovadă incontestabilă a cultului de care s-a bucurat. Nu mult după aflarea minunată a moaștelor Mitropolitului Teodosie, capul a fost scos din mormânt și ținut în mare cinste de viețuitorii sfântului locaș.

Trebuie subliniat că moartea martirică a mitropolitului nu a fost nicicând dată uitării la ctitoria sa, așa cum reiese din cuvintele starețului Dimitrie, care, aflând moaștele fericitului arhieru, spune: „Este știut că a fost tăiat de tătari și îngropat noaptea de credincioși”.

După 1989, redeschiderea mănăstirii cu aprobarea Sfântului Sinod și prin osteneala unor maici, în frunte cu fosta stareță Iustina și maica Pavelina, care-și aveau metania aici, a readus și cinstirea fericitului Mitropolit Teodosie. Acesta a fost pictat ca sfânt cu aureolă la troița de la intrarea în mănăstire, precum și în pridvorul Palatului episcopal din Buzău, iar la începutul anului 2002, cercetările și săpăturile efectuate pe locul fostului paraclis subteran, au dus la aflarea sfintelor moaște ale Mitropolitului Teodosie.

Viața curată și sfântă a Ierarhului Mucenic Teodosie, râvnitoarea slujire a lui Hristos prin întreita misiune arhierască, osteneala lui pentru ridicarea de sfinte locașuri și pentru cinstirea celor sfinte, smerenia sa adâncă, dragostea pentru buna rânduială și chivernisire a obștilor monahale, grija părintească față de păstoriții săi - ca apărător al celor nedreptățiți și sprijinitor al celor săraci -, răbdarea tuturor suferințelor și prigonirilor nedrepte la care a fost supus, precum și lucrarea lui încununată de jertfa martirică au făcut ca să fie întotdeauna cinstit cu evlavie de dreptslăvitorii creștini.

De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Comisiei Sinodale pentru Canonizarea Sfinților Români, a trecut în rândul sfinților pe Mitropolitul Teodosie al II-lea al Moldovei, rânduiind a fi cinstit în toată Biserica noastră și trecut în calendarul creștin-ortodox cu denumirea de *Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi*, ziua de prăznuire fiind 22 septembrie - data trecerii sale la cele veșnice după cum rezultă și din Tomosul Sinodal.

Spre deplina cinstire a Ierarhului Martir, au fost alcătuite și slujbele bisericești ce se rostesc în biserici ori în casele fraților lor în ziua pomenirii, în clipe de liniște și la vreme de necaz, pentru a dobândi ocrotirea și mijlocirea Ierarhului Teodosie, la Dumnezeu, pentru iertare de păcate, sănătate, pace și mântuire.

Anca-Mihaela Fasolă

Mari personalități din Vechiul și Noul Testament (10)

Joi, 21 septembrie, Biserica Ortodoxă săvârșește pomenirea **Sfântului Prooroc Iona**, fiul lui Amitai, din Cariatmaus, aproape de cetatea Gat-Hefer, un oraș din Zabulon, situat în apropierea Nazaretului. Era fiul văduvei din Sarepta Sidonului, cel pe care l-a înviat marele prooroc Ilie Tesviteanul, în timpul nelegiuirii rege Ahab (873-853 î. Hr.) și a soției sale Izabela.

Cartea profetului Iona se deosebește de toate celelalte cărți ale Vechiului Testament prin faptul că este aproape în întregime o narațiune și nu conține capitole lungi de profetii. În primul capitol, vorbește doar despre trimiterea sa de către Dumnezeu să meargă și să protesteze împotriva fărădelegilor din capitala Imperiului asirian, Ninive. Iona răzvrătindu-se, a luat corabia care mergea în sens opus. Pe mare s-a iscat o furtună, iar marinarii, pentru a se salva, l-au aruncat peste bord, la rugămintea lui. O dată aruncat în mare, a fost înghițit de un pește mare. Capitolul al doilea cuprinde un psalm de

mulțumire rostit în pântecele chitului (peștelui), unde a stat trei zile. Acest text al psalmului de izbăvire este o prefigurare a șederii în mormânt a lui Iisus Hristos și a Învierii Acestuia: „*În necazul meu/ strigat-am către Domnul, Dumnezeul meu,/ iar El m-a auzit:/ strigarea mea din pântecele iadului,/ glasul meu Tu l-ai auzit./ În adâncul inimii mării m-ai aruncat/ și ape m-au împresurat:/ toate talazele și valurile Tale/ peste mine-au trecut/...*». Și Domnul i-a poruncit chitului, iar acesta l-a lepădat pe Iona pe uscat” (Iona 2. 3- 4 și 11).

Capitolul al treilea prezintă sosirea proorocului în capitala asiriană, Ninive, unde cuvântările sale despre Judecată i-au făcut pe locuitori să se căiască de faptele lor cele rele.

Musturarea sa va avea consecințe pozitive, căci ninivitenii au crezut cuvintele sale, au ținut post și s-au îmbrăcat în sac, de la cel mai mare până la regele Tiglatfalasar III (Iona 3, 6-10).

În ultimul capitol este relatată întristarea proorocului, motivată de faptul că Dumnezeu nu-i mai pedepsise pe locuitorii capitalei asiriene întrucât aceștia se întorseaseră la calea cea dreaptă. În aceste condiții, Dumnezeu a făcut ca lui Iona să i se facă milă de vrejul unei plante, arătându-i că trebuie să aibă milă de toți oamenii.

Întristarea lui Iona, succedată de musturarea lui Dumnezeu, se dovedește a fi o învățătură pentru Iona și pentru toți cei care se răzvrătesc fără motiv împotriva dreptei judecăți a lui Dumnezeu (Iona 4, 4-7 și 9-11). Termenul „*miriade*”, nu exprimă un număr determinat al locuitorilor Ninivei, ci un număr al nemărginirii, folosit îndeosebi, folosit îndeosebi când e vorba de îngerii.

După îndeplinirea misiunii profetice la Ninive, profetul Iona s-a întors în pământul său și luând-o pe mama sa, s-a îndreptat spre cetatea Asur, la sud de Ninive, pe malul fluviului Tigru. Apoi a revenit în pământul lui Iuda. După moartea mamei sale, a locuit aproape de Balanul Deborei, în ținutul Senaar, fiind îngropat în peștera lui Cenezu.

Cartea proorocului Iona pune un accent deosebit pe puterea absolută a Dumnezeirii asupra tuturor indivizilor și națiunilor, asupra vieții și a morții, accentuând în final îndurarea și dragostea lui Dumnezeu.

Vasilica Onofrei

Scurtă tâlcuire evanghelică

Prin cuvintele „*Oricine voiește să vină după Mine*”(Matei 8,34) trebuie să înțelegem că orice om care dorește să urmeze calea adevărului, calea dreptății, calea bunătății, calea milosteniei, acela de fapt dorește să-l urmeze pe Fiul lui Dumnezeu, aici pe pământ, și dobândește dreptul de a fi aproape de El și în viața cea veșnică. Acela trebuie să lepede din sufletul său, toată răutatea, toată patima, tot păcatul și toată ispita diavolului care i-a dus la cădere pe Eva și pe Adam. De aceea Sfântul Apostol Pavel sfătuiește: „*Socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu.*” (Rom. VI,11).

Prin cuvintele „*să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” trebuie să înțelegem, că omul trebuie să se silească a împlini toate poruncile lui Dumnezeu, să ocolească orice rău pe care l-ar putea face fratelui său și să se străduiască să împlinească porunca iubirii aproapelui, prin iertare și milostenie, oferindu-i hrană, îmbrăcăminte, locuință sau pur și simplu, purtare de grijă, prin sfaturile pentru îndreptarea și sfințirea sufletului. Un asemenea om trebuie fie pregătit a primi toate batjocurile, insultele, acuzele, amenințările sau chiar bătăile așa cum a înfruntat Domnul nostru Iisus Hristos când era pe pământ. Când omul reușește să-l urmeze pe Mântuitorul, urcând o treaptă înaltă de sfințenie, atunci va primi aici pe pământ arvuna fericirii, datorită prezenței Duhului Sfânt în sufletul lui, așa cum au primit Sf. Ap. Iacob, Petru și Ioan la Schimbarea la Față a Mântuitorului. (Matei, XVII,1-9)

Prin cuvintele „*cine va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela își va mântui sufletul său*” înțelegem oamenii care mărturisesc pe Iisus Hristos și Evanghelia Sa, cu riscul morții pământești, asemenea martirilor, aceștia își dobândesc prin jertfă mântuirea sufletelor.

Prin cuvintele „*ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă dacă își pierde sufletul*”, trebuie să înțelegem că lumea întreagă cu bogățiile ei, valorează mai puțin decât un suflet. Pentru că lumea la porunca lui Dumnezeu se poate transforma în nimic, dar sufletul omului este nemuritor.

Prin cuvintele „*ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său*”, trebuie să înțelegem că omul n-are ce să ofere lui Dumnezeu, în schimbul sufletului său, a cărui stare este reflectată în bună parte de sănătatea trupezască.

Prin cuvintele Mântuitorului „*cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru Împărăția Sa*”, trebuie să înțelegem că Fiul Omului, va răsplăti oamenilor pentru apostolatul lor, în vederea pregătirii sufletelor oamenilor pentru împărăția lui Dumnezeu. Analizând chemarea Mântuitorului făcută oamenilor ca să-L urmeze, ne punem întrebarea dacă e posibil pentru om să renunțe la plăcerile trupezști și la păcatele prin care se calcă poruncile lui Dumnezeu? Iată răspunsul-dacă omul dorește să ajungă la Dumnezeu, dacă omul vrea să fugă de diavol, înseamnă că-și impune singur să renunțe la toate păcatele, își impune să învingă ispitele și prin rugăciune zilnică, prin studiul Sfintei Scripturi, prin studiul Filocaliei, prin exercițiul postului, el face un pas mare prin care se dezlipește de diavol și se apropie de Dumnezeu.

În această situație Părintele Ceresc îi întinde mâna omului ca să-l ajute, după cum ne încredințează Sfântul Apostol Iacob când zice: „*Apropiți-vă de Dumnezeu și se va apropia și El de voi.*” (Iac. 4, 8). Iar Sfântul Apostol Pavel zice: „*Deșteaptă-te cel ce dormi și scoală-te din morți și te va lumina Dumnezeu.*” (Ef. V, 14).

(A consemnat Georgiana Bălan-Spătaru)

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.